

·Ο λαϊμός των ειχε τὰ ἴδια σπουδάξια...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

М П А Λ Α Ο Ο

ΙΕΡΑΝΗΣ ΙΡΟΗΟΥΜΕΝΩΝ

(Τὸ χωρὶς Σάιρ-Μαγέτερ-νῆ Μπου είναι ἀνάστατο. Οἱ χωρίοι ἔγουν καταληθῇ ἐπὶ τῷ πόνῳ καὶ φέρεις. Κατεῖ δὲ τοῦτο τὰ ἔσωτηά ἀταπέδειαν τούτων μόνον πρωτότοκοι. Νομίζει κανένας πώς ἔσθεται στὸν δυνατογενέστατον τόπο μάργιονες, διαβόλοι, βρυκόλακες ...)

Μεστηριώδεις δολοφονίς; διαπότισται ἀλλόκοτες κυριαρχές ἀκε-
γονάται μέσα στήρ γέρατα, ἀδόπα κερά την πόδη τούς διεράτες στους δρό-
μους, ἀθύμοι ἀνδροὶ οἰωνογόλωναντα, ζωρί; ρά καταστῇ δυνατότῃ
ἀναπλινθιδόνιοῖ δάσται ή τὰ ἔγγη τοιν...

Μυοτήφων και φρέγη κατέζει τοις πάντας ...
"Εξαφία γίνεται και μία άποτελος έπειρουσάσθιας τοῦ τοπικοῦ πατριοῦ
Ἐπειδόμενοι οἱ ἑπτάβατοι τορχούντο αὐτοῖς δύοντος κορυφῆς καὶ καταρεῖ-
ντον στὸ ξενοδοχεῖον τὸ Ρουστίνον τὸ ιεκενόν, διὸ γενοὶ καὶ ἀλλοὶ χωρικοὶ εἶνε
συγκεπομένοι καὶ οὐκέπιον τὸ ιεκενόν γενοῖσι...

Εἶτα γίγαντα. Τὸ Σεροδόχο τέλειον. Μένουν ως καινοῦδον ὁ αὐτὸς ἐκ τοῦ τοῦ Σεροδόχου καὶ τῆς γυναικός των καὶ ὁ Μάλοντελ μὲν τὸν συγχώνιον τῶν Ηπειρών. Ἐνῷ συγχώνιῳ ἀποδεῖ ἔσαφα ἐών ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Σεροδόχου βοηθεῖα, οὖτις κιτονος ως ακοινόνγε! Φοίνι καὶ τρόποι τοις κατατάσσουν.

Βοργιαία ἀγονούσαν ἐών ἀπό τηρ πάντα τον
τηρ νύχτα καί δοι ἐδολοφονήθησαν ὡς τώρα.
Ταὶ ίδια ἀλλόκοτα βοργιάτα, ποὺ προκαλοῦν ἀν-
τοιχίσαις και παγούνος τὸ αἷμα ...

Τί συνέπει λοιπόν ; πού όροισθαν αλλά
τέσσαρα : Ήσσις κίνδυνος τούς ἀπέτιει : Ο Πατο-
κιος τρέψει δύσκληρος . Ο Μπογιέκης θέξει νί-
ανσήσει . Σταῦρον και οι ξενοδόχοι , τοσμαγέροι και
αἴσιοι και γεράται ἀγωνίσαντο ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— "Ἄν μπροσθε κανεῖς γὰρ πιάσῃ τοὺς ληστὴς ἐπ' αὐτῷ φώι ! εἰπε δὲ περιοδεῶν ἀντιρρόστωπος. Ήστεψό τως θὸς γλυκύταναμε

μιὰ και καὶ η! Σωτήρε! γιθύρισε ὁ Ρουμπιόν. Μην ἀ-
νακάλυψέτε μὲν τούς. Θα σᾶς φέρῃ χρου-
σσουξιά! Σερφύθη τὸν Καμύς και το Λο-
μπαρδό!

Ἐτσι μιλοῦσαν καὶ ἄντες γιὰ τοὺς δολοφόνους καὶ λόγο ἔλειψε νὰ τοὺς σκοτώσουν...

Ο Μπλούτελ, ποι ταξίδευε όταν έγνων τά δύ, πρώτα έγκλιματα, ζήτησε πληροφορίες. Ο Ρουμιτός έπληγε πρώτις ν' ακούσῃ στην πόρτα, έπειτα, μήν ακούγοντας πιπότα, έγνωσε στοις συντρόφους του.

— Νά το; έγιναν ή πραγματίδια, είπε: 'Ο Λομπάδος και η θειά του έλκαν πλαγάστη, άφων χλειδώσαν και υπέρασπων τὸ σπίτι τους, δητος συναέθιζαν νά κάνουν από κάπι-
ποσο καιρό. Τά δωμάτια και τῶν δύο ήταν
στὸ υπόγειο. 'Ο κουέας ποιήσαντε, διατά-
ξαφνως ένοιωσαν νά τῶν σκονιντή ή γοητεία
τους, που ζηθια κοντά στὸ κρεββάτι του, τοῦ

ἔλεγε ν' ἀκούσῃ τι γινόταν ἔξω.

·Ο Λουτάριον παραπέδησε και άκουσε βογγυγά. Ήταν σάν αγκο-
μαχητή, άνακτανεύα με πνιγμένης κρανίες. Σηρώθηκε άμεσως
από το κρεβάτι, άναψε το κεφί και πήρε ένα ρεβόλθερ. ·Η θειά
του βλέποντας τον νά διλέξει τον έφωνάξει:

Μά δ Λομπτάρ ἐπληγίασε στὴν πόρτα καὶ, χωρὶς νὰ τὴν ἀνοί-

Σύνομης :
Ποιός είν' έκει ; Ποιός κλαίει ;
Και ούτεσσι μιά φρουρή τοῦ ἀτοκρίθηκε :
— «Εἴτι' έγώ ή Ζωή . Αυτηθήτε τὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων ! »

— Τί ηδελε νά πη; — πάτησε ο Μπλοντέλ.
— Είνε μάλιστραση τής Ζωής.
Τό καιρόταν ανδιέ διά σά ζώο τούς στήν καλύβα τῶν ἀδελτῶν της, πότε ποδό δάμω. Κι' επειδή ε' ἀδένυρια της μάλονης μεταξύ τους ἔνα πάντα γιατρεύει θίνεται, αὐτή μιλάει μ' ἔναν ἀλοιώτηκο πότα μάτι, την μιλάειν μ' ἡδύον μήνυσται.

— Ε, τούτη είναι τοις φραγμοῖς πώς απέκτη ήσαν!
— Η ώμη ήσαν δέκα και μιαή, το βράδυ και δέκατο, που είχε συμβαθεί της θέληση των, ένας την πόρτα και κάτιτσε σε δρόμο. Ήταν γύρη μήπως φωτειρή, η μύρος δέν έδει τη πόρτα. Τά βούργαρτα είλεγε πάψει και γύρω μήποτε λειτουργεί. Τοτε έζειρε την πόρη και ξενιάστηκε πάρα. Επίσης και η θειά επλαγώντας από την πόρη να κλίνει πάντα δύο την γυνα

— Λέ μπορώ νάν τό πιτεύψω!... είπε ο Πατρίκιος. «Αν δέν είχε κλειστό μάτι, δημοσίευσε ότι θέλεις!

λεσι τοτε η απονομη :
— 'Η γορή δράστει πᾶς δέν ἔκλειστε μά-
τι καὶ βεβαιωτείς ἀρούμενοι διὰ τὴν πόρτα τῆς κα-
μαργάς της ποὺ συγχωνεύεται με την καμαρα-
τοῦ ἀνηριδοῦ της, εἰχε αείνεις ἀνοικτή Τού-
ποι αγράθητες καὶ διπος παν α., ἀνοίνει τα
πιο ἀθυοφύλακα τῆς κομιμας του ἀνηριδοῦ
της. Γεργάντες ξεφυνάστηκε μη θλέποντας
τον στο κρεβήτια του. Τα σεντόνια ή-ανε
μιασμοφύρασένια, σάν νό είλε σηκωθῆ παά
νέος. Μη μπορώντας νά έπειηση τὸ πρᾶγμα,
η θειά του μπήκε στο μαγεζού ποι συγχω-
νοῦστε με τὸ διστερού πον σπιτιον και την
ίδια στιγμή έπιτρεψεις αιά τρομερη κραυγή. Το
σῶμα του διτυχισιένον του κυρούσσει κρε-
μόταν στο τσιτινι του μαγεζού ἀπό τὸ σο-
λῆνα του γχαζοῦ. Την πρώτη στιγμή φων-
τάστηκε ποις ἐπρόσκειτο γ' αὐτοκονοί. Μά
δι γιατρός Όνορα και διατριμαστης ἐπι-
στοτάησαν, δι πόδης ἔγινε δ στραγγαλισμός
και ὑπέρεια τὸ κρεμασμα.

— Ή! φωθεός στραγγαλισμός!...
— Και τοπο αιρνίδιως, που δύστυχισμένος δύο μπόρες νά φωνήσει. Γιατί και ένα βιντρό γεννήσεις νά γονάθαι τά άγνων 'Εφε

κείνο πού μπροδείνει τὸ μυστήριο είναι ἡ μεταφορά τοῦ πτώματος στὸ μαγαζί. Δέν ἀνεκάλυψαν κανένα σημάδι ποδαριοῦ μές στὸ μαγαζὶ ποὺ ἡ νοητὴ ἀπὸ βραδὶς τὸ εἶχε στρώσει μὲ ἄμμο γὰρ τὸ σκούπητα. Καὶ ἔπειτα, αὐτὸ ποὺ ἀποδεικνύει, διὶ ὁ Λορμπόρ δὲν κρεμάτησε μόνος του, εἰνε διὶ κοντά στὸ πτῶμα δὲ βρέθηκε κανένα σκανῖ λανταρογυρισμένο.

— Διάβολε!... ἔκαμε ὁ Μπλοντέλ. Τυχεροὶ οἱ ἄνθρωποι!.. Καὶ πῶς ἔγινε ἡ δολοφονία τοῦ Καμύς;

— Μὲ τὸ ίδιο τρόπο... Κι' αὐτὸς μὲς στὴν καρδιὰ τῆς νύχτας δκουσε βογγατὰ καὶ ἀναγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Ζωῆς. 'Ο Καμύς ἦταν φίλος τοῦ Λορμπάρ. Ερεφε διὶ διὰν κοντάσις σὸν καὶ κείνον, καὶ ἐτειὴ ἤτιν οἱ μόνοι κανούσοι τοῦ χωριοῦ, ἔννοιωθε συμπλάθεια ὃ ἔναι γινὴ τὸν ἄλλον, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀκατάτοματος του. Λοιπον· ὁ Καμύς ἐπίστιψε διὶ ἡ εὐημερία ἡγανάκηλην ἡ αναπλάσιψη τὸ δυλορόνιο τοῦ κοντρέω καὶ νὰ ἐδικηθῇ τὸ θάνατό του. 'Ωπλίστηκε, ἀνοίτη τὴν πατέρα καὶ διποὺ ὅ ἀλλο, οὔτε εἰδεῖ, οὔτε ἀκούσει τίποτα. Μόνον ἔκανεινοντας τὴν δύνατορα, δὲν πλάκασε. Σᾶ φρόνιμος ποὺ ἤταν, ἀναψε τα φῶτα τοῦ μαγαζιοῦ καὶ, μὲ τὸ ρεβόλθεο κοντὰ του κάθησε μπροστὶ στὸ μπάνγκο καὶ βαλύης νὰ περάσῃ τὴν ωρὰ του, κάνοντας λογαριασμούς. 'Ο μικνός του παραγωγίς, Κλαρίστα περιτοποιεῖται στὸ μαγαζί, εἰδεις κρεμασμένο τὸν ἀκενεύο τὸν ἀπὸ τὸ σιδερένιο χαλκᾶ τοῦ τοβινιοῦ. Το ὅβιλθεο ἔτινε στὸ μπάνγκο καὶ ἡ κάσσα μὲ τὰ λεπτὰ ἀπεράχτη. 'Όταν τὸν ζεχέματαν ὁ λαμπὸς του εἰχε τὰ ίδια σημάδια σταγαγγαλισμοῦ ποὺ βρέθηκαν καὶ στὸ λαμπὸ τοῦ Λορμπάρ, καὶ οὔτε καὶ στὸ δικό του σπίτι μπρόσταν νὰ βροῦνται τὰ ἵχνα τοῦ δρόμου ποὺ ἀκούσθησαν οἱ δολοφόνοι γιὰ νὰ μποϊν!... Εἴπανε, καὶ λινὲ ἀκόμη, διὶ οἱ ἔνοχοι εἰνε οἱ Βωτρέων!.. Οἱ Βωτρέων!.. Ε, λοιπόν! Αὐτοὶ οἱ ίδιοι ἐπῆγαν τὴν μιρρή τους Ζωῆς τους ἀνακριτή καὶ ἔτει τὸ κορίτοι δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ παρουσιασῃ ἔνα «ἄλλοθι» πειστικάτωτο!

— Ποι ἤταν ἡ μιρρή; φωτιήσεις οἱ Μπλοντέλ.

— Εἰχε πάρη νὰ βοηθήσῃ τὴν ψηφιάτρα τοῦ δημιάρχου στὸ πλύνιμο. Εἰχε δούτει μεγάλη γέμυση στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ζύλ.

— Καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἀνέκριναν;

— 'Ο δικαστὴς θέλησε νὰ τοὺς ἀνακρινῇ. Αὐτοὶ τότε ἀπήγνησαν διὶ ἡ Ζωὴ μίλησε γιὰ δῆλη τὴν οἰλογενεία καὶ ἐστειλαν στὸν κύριο Μερεγνένη, τὸν ἀνακριτή, ἔνα πιστοποιητικό περὶ τῶν σχέσεων των μὲ τὴ δικαιούσην, ποὺ ἤτανε πραγματικῶς λευκό, μὲ τὴν ἔξης σημειώση: «'Α φὴ στε μας η- συ χούσια».

— Μωρός, κουράγιο!...

— Ακοῦστε! διέκοψε ὁ Πατρίκιος.

Τὰ βογγατὰ ἀκούστηκαν πάλι. Στὴ στιγμὴ οἱ τρεῖς ἀνδρες σηκωθήσαν δόθιοι. 'Ο Πατρίκιος ἔτεινε καὶ παρόλιγο νὰ πέσῃ κατω ἀπὸ τὸν τρόπο του, διὰν ἀκούσεις ἀπ' ἔξω καθαύρω τὴν φωνὴν τῆς Ζωῆς νὰ φωνάζει τὴν ἀπάλια φράστη:

— Εἰμὶ ἔγω, η Ζωή! Λυπηθήτε τὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων!

Ο Ρουμπιόν μὲ τὸ ρεβόλθεο στὸ χέρι εἰχε γίνη σάν τὸ κερί. 'Ο Μπλοντέλ εἰπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Εἰνε η ίδια η Ζωή. 'Αναγνωρίσω τὴ φωνή!

Και τραβήξει κατὰ τὴν πόρτα γιὰ ν' ἀφιγκωστῇ.

Τὰ βογγατὰ τώρα ἤτανε πιὸ κοντά. Φαινόταν σὰ ναζγιαναν μέση ἀπὸ τὸ ίδιο δωμάτιο. Μιὰ φωνὴ ἔζανδε, σχεδόν στ' αὐτιὰ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, τὴν πιλάδοξη ἀπελπισμένη φράστη:

— Λυπηθήτε! Λυπηθήτε τα σπίτια τῶν ἀνθρώπων!

Ο Μπλοντέλ γύρισε ἀμέσως καὶ ἔτρεξε στὸ πυλλιάρδο γιὰ νὰ πάρῃ μάτι στέκα.

— Α! Οχι! Μήν ἀνοίγετε!—παρακάλεσε ὁ Ρουμπιόν. Οι δολοφόνοι τοῦ Λορμπάρ καὶ τοῦ Καμύς ἔτοιξε ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισή τους! Μήν ἀνοίγετε, ἀλλοιῶς είμαστε χαμένοι!

Τόσο ποὺν ἔτρεμε, ποὺ ὁ Μπλοντέλ ἀδίκαιε.

— Μονάχα δειλοὶ ὑπάρχουσι σ' ἀντὸ τον τόπο! Τί τρέχει ἐπὶ τέλους ἔκει ἔξω;— 'Η κάποιος κακοποιεῖ τὸ κορίτοι, η κάποιος γελά μὲ μᾶς!

Δέν θα μοῦ φαινόταν παράξενο, ἀν ἤταν δὲ Ούπτερο ποὺ θέλει νὰ ἐδικηθῇ. Μά είλαστας τρεῖς τώρα!— Εχετε τὸ ρεβόλθεο, Ρουμπιόν;

— Μήν ἀνοίγετε!.. ἐπέμενε δὲ ξενοδόχος.

— Πρέπει νὰ μάθωμε τί συμβαίνει! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπλοντέλ, ὥπλισμένος μὲ τὴ στέκα του μπιλλιάρδου.

— Υπέρτεια, μὲ ἀποφασιστική φωνή, ϕώτησε:

— Πυοις εἰν' ἔκει; Ποιοὶς κλαίει; 'Εσύ είσαι, Ζωή;

— Ανεὶ γιὰ μὲλλη ἀπάντηση ἀκούσεις μονγρητά. Τότε, τράβηξε ἀπὸ τομα τὸ σύρτη.

— Θελώ νὰ δῶ μέστοις τοὺς καπούργωνεις! ἐφώναξε.

— Ανοιξε, ἔβγαλε τὸ κεφάλι καὶ στάθηκε στὸ κατάστη.

— Η φωνὴ ἔζεινη τῆς ὁδοῦ Νέβ ἤταν καλά στιγμένην μὲ τὸ Μπλοντέλ δὲν διέκρινε τίποτα. Μὲ ἔνα γνέψιμο ἐκαλεσε τὸν Πατρίκιο καὶ τὸ Ρουμπιόν. Αὐτοὶ νιγώντας τὸν τρόπο τους τὸν

πλησίασαν.

— Βλέπετε τίποτα; φώτησε δὲ παραγγελιοδόχος. 'Εγὼ δὲν βλέπω τίποτα!

— Ογι, δὲν βλέπουμε ἀπολύτως τίποτα!

— Κύριε Μπλοντέλ, δὲν κάνετε καλά!..

— Ο ὄλλος ὁμως εἰχε κι' δῆλα προχωρήση. Περπατούσε σιγά καὶ καθὼς ήταν ξυπόλητος δέν ἀκούγατον κιθάρον. 'Εφτασε στὴ γωνία τοῦ δρόμου, κοίταξε δεξιὰ κι' ἀριστερό, ἀφιγκάστηκε, μὰ οὔτε εἶδε, οὔτε ἀκούστη τίποτα.

Τὸ φανάρι τοῦ γκαζιοῦ κυνοῦσε στὸν ἀντικρυνό τοιχο τὴ μεγαλωμένη σκιὰ τοῦ Μπλοντέλ, πάντα ὡπλισμένου μὲ τὴ στέκα τοῦ πυλλιάρδου. Μιὰ σιωπὴ νεκριτή, αἰσθανόητη δύστερη ἀπ' τὸ μενγρητά ποὺ εἶχαν ἀκούστη πρὸ δλίγου, ἔβρασιν πάνω στὸ κοιμητικό χωριό καὶ κι' σωπή φάνηκε στὸν Πατρίκιο πιὸ τρομαχτικὴ κι' ἀπὸ τὴ βογγατή.

Τὴν ώρα ποὺ οἱ τρεῖς ἀντρες γύρισαν, η κυρία Ρουμπιόν περιστάτερο πενθαμένη ἀπὸ τὸ φέρο τῆς, πορφύρας κωντανή, τοὺς ἐπλησίασε. Κι' αὐτὴν εἰχε ἀκούσει φωνὴς μὲ ποτὲ δὲ μποροῦσε νὰ σκεφτῇ, πώς ὁ Ρουμπιόν θά εἰχε τὴν ἀνοησίαν ν' ἀρήσῃ ν' ἀνοησῃ τὴν πορτο τοῦ ξενοδοχείου. Κι' ἔτσι, βλέποντας διὶ ἡ ἔξωρητα εἰχε μείνει ἀνοιχτὴ καὶ τυφλωμένη ἀπὸ τὸ φέρο, δωρήησε μὲ τὶς γρονθίες στὸν ἄντρα της, τὸν ἀνάγκαιος νὰ τραπηγήῃ πίσω καὶ κλειδώνυταις τὴν πόρτα, πήρε τὸ κλειδί, γιὰ νὰνα βεβαιη πάς κανένας δὲ θά μποροῦσε νὰ τὴν ξανανοίξῃ.

— Οταν οἱ δυο ξενοδόχοι ἀποσύρθησαν, ὁ Μπλοντέλ γύρισε στὸν Πατρίκιο ποὺ πάντα ἔτρεμε καὶ τὸν είπε:

— Αγαπητέ μου, βλέπε τη συγκινεσθε πάρα πολὺ καὶ σκέπτομαι, διὶ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ κάλεσετε μάτι. 'Οσο γιὰ μένα ἔγω γελῶ γιὰ δῆλες αὐτῆς τὶς ιστορίες. 'Ολ' αὐτὸ ποὺ τώρα μᾶς κάρονται νὰ τρομάζωμε, μποροῦν νὰ ἔξηγηθοῦν μ' ἔνα σωρὸ συμπτώσεις.

— Όσο γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς Βωτρέων, παραδέχομαι, διτὶ εἰνε ἀξιοί γιὰ δῆλα. Τοὺς είδα τη συμμάστια είνε στὶς τελευταῖς ἔλοντες. 'Ωραία!.. 'Αν θέλουν νὰ θύσουν νὰ μὲ βροτίνε, τις έθελουν!.. Έγρα θά κοιμηθῶ εδῶ, κοντά στὴν πόρτα, ἀπάνω στὸ πυλλιάρδο. Θύν τοὺς περιμένω εύχαριστος!

— Ντροπιασμένος λίγο γιὰ τὸν ἀκατανίκητο τρόπο του, οἱ Πατρίκιος ἐτραύλισε :

— Μὰ είνε γιὰ νὰ κοιμηθῇ κανεὶς, θάτερ, ἐπὸ ένα τέτοιο έπεισοδο;

— Μὰ δὲν ἀλλος εἰχε κι' δῆλας πάρο τὰ σεντόνια τοῦ Πατρίκιου καὶ τὰ ἔβαλε ἐπάνω στὸ πρόσωπο κρεβιτακί μιτὶν κάμαρα της ὑπηρεσίας, ξαναγρίζοντας τὸν τρόπο της θεραπείας μὲ τὶς δικές του κοινότες.

— Τοὺς τρεῖς διέτησε η σηκωθεὶς θέληση νὰ κάνῃ θηλεούς θάλασσας, καὶ τὰ μέσαν της θεραπείας καὶ τὰ δωμάτια αὐτοῦ, ποὺ θριασταν τόσο κοντά στὸ δρόμο. Ποιν φωτιστοῦν, ηπιαν ἀκόμη είνα τοπηρούς θέτερα κοληγυχτίστηκαν.

— Ο Πατρίκιος ηθελε νὰ δικαιολογηθῇ. Μὰ δὲν Μπλοντέλ τὸν ἐσπρωκεῖς αὐτοφασιτικά λέγοντας :

— Μὰ πηγαίνετε, λοιπόν! Καὶ κοιτᾶξετε νὰ κοιμηθῆτε!

— Επιλήσθε στὸ πυλλιάρδο καὶ πλάγιασε μονυμορθίζοντας :

— Ορίστε η σημερινή νεοτήτης!.. Ενας ἀντρας είκοσιπεντε χρονῶν τρέψει σὰν κοριτσάρι!

— Μὲ τὸ κεφάλι στὸ προσκέφαλο, ἀναψε την τοπιγάρο κι' ἔστειλε στὸν ἄρειο τοφες καπονοῦ.

— Ο Πατρίκιος ποροῦσε νὰ τὸν βλέπῃ πολὺ πολὺ καλά ἀπὸ τὸ παραδυράνι απ' δύο περγούνσαν τὰ πιάτα, γιατὶ εἰχε πλαγάσεις έτσι, διστε τὸ κεφάλι του νὰ βρισκεται σιδερόπεδο μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Μπλοντέλ.

— Αξιώνα, αὐτὸ ποὺ εἶδε δὲ Πατρίκιος ἀπὸ κείνο τὸ μικρὸ παραδυράνι τὸν ἐγέμισε ἀπὸ τέτοια φρίκη ποὺ οἱ τρεῖς κεφαλῆς του σηκωθήσαν δρυτες!...

Είδε τὸ πρόσωπο τοῦ Μπλοντέλ. 'Αλλά τι πρόσωπο ήταν ἐκείνο!.. 'Ο τρόμος ποτὲ δὲν χαράχτηκε μὲ γραμμές πιὸ χτυπητές σὲ άνθρωπη δυνή! Μὲ τὰ μάτια ἔξω ἀπὸ τὴς κογχες, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἀνίκανο δμος νὰ βγάλῃ καὶ μιὰ φωνή, μὲ τὸ πρόσωπο τρομαχτικὸν συστασμένο, δὲ Μπλοντέλ κοίταζε τὸ ταβάνι ἀκίνητος...

— Ο Πατρίκιος δὲν εἰχε τὴ δύναμη δὲν εἰχε τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του. 'Εκαμε μιὰ κίνηση γιὰ νὰ σηκωθῇ. Ναι... εἰχε αὐτὴ τὴ δύναμη κι' αὐτὸ τὸ θάρρος, γιατὶ φοβήσαν πώς ἀπὸ τὴν ἀλληλη μεριά τοῦ παραδυράνιου θά κατέβαινε βέβαια κατὰ τη τρομαχτικό.. Μὰ δὲν ήταν κι' αὐτὸ παρά μιὰ σύντομη ἀναλαμπή του, ποὺ ξέβουσε στὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴν πιθεμέτη στὴν δύναμης καινούργιου μυστηριώδους γεγονότος...

— Ενας διάλοκοτος θάρρος καιούστηκε ἀπὸ τὸ δάλλο δωμάτιο. 'Ηθελαν λοιπὸν νὰ τὸν κάμουν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν τρόπο του...;

(Ακολούθει)

